

ความหลังในรั้วเกษตรบางเขน

โดย นักกลอน KU 27

ตอนปีหนึ่งฉันอยู่ติ๊กบุษกร
เพื่อนกินนอนก็มีอยู่มากหลาย
เหลือรูปร่างไว้ให้เตือนใจกาย
มีแผนกนายได้อยู่ห้องเดียวกัน
ในวันหยุดเราชวนกันไปนั่งเล่น
ได้ร่มเย็นต้นไม้สวยช่วยสุขสันต์
ที่สวนนอกหยอกล้อเอออออกัน
สบสุขพลันมันไม่คิดถึงบ้านเรา
ใครเป็นใครลองเดาเอานะจ๊ะ
ไม่สวยสะเซยอยู่ดูหงอยเหงา
เด็กบ้านนอกคอกนาปัญญาไม่เบา
สอบได้เข้าเรียนเกษตร ...วิเศษจริง

นิศานาทอาจผิตคู่ประพิศ
แล้วตามติดอยู่ไรรัตน์จรสหาย
สาวพุลทรัพย์จิมลิ้มแลพริ้มพราย
สองสาวสุดท่ายใครรู้มีอาจจำ

ไม่เชยดอกที่สวนนอกออกจะสวย
ฉันก็ด้วยถ้าจะสอบขอบไปสิง
ลานหญ้าเรียบร่มรื่นชื่นใจจริง
สนใจยิ่งต้นต้นเป็ดฝรั่งได้บังเงา

ห้องเรามีหกคนเต็มอัตรา
แต่ห้องฉันนั้นหนามีตั้งเจ็ด
ขึ้นบันไดเลี้ยวขวามาใกล้เวจ
ทำเบ็ดเสร็จทุกอย่างกว้างขวางดี

มาเจอกันอีกทีดีใจยิ่ง
เพื่อนไม่ทิ้งกันไปใจห่วงหา
จะอยู่แห่งไหนใดส่งข่าวมา
พบกันทุกเวลาที่ต้องการ

ตอนปีสี่ฉันอยู่ติกราวาดี
จำได้ดีมีชูลีรัตน์ประภัสสร
นงนุช(โคราช)สุพินนั่นคือเพื่อนนอน
เรื่องเก่าก่อนย้อนมาเล่าเราสุขใจ

ห้องฉันนอกหอด้วยรวมสิบคน
แทบเดินชนแค่คับที่นี้ได้อยู่ได้
อยู่ประจำเจ็ดนับไม่คืบใจ
รักห่วงใยต่อกันถึงวันนี้

ปีหนึ่งเทอมแรกผูกคทาเฟต
อรรอยเต็ดกระบองทองกับน้ำจิ้ม
เดินเข้าแถวเลือกกับข้าวพร้อมมอ้ม
กินเอมอ้มตักข้าวไปตามใจพอ

เพื่อนหญิงเล่าเรื่องเก่า สุดยอด
เหมือนไฟมอด ลูกโชนโชนความหลัง
ตาไม่เคยสบตา เพราะกลัวหัวใจพัง
มีแต่หวัง เธอไม่ป็นใจ ให้คนอ้อม

เก็บผู้ชายบางเซนไว้เป็นเพื่อน
ไม่ลืมเลือนวันสนิทเคยชิดใกล้
ร่วมเรียนเล่นช่วยเหลือกันวันเยาว์วัย
จะหาใครดีเท่าเพื่อนเราละ

ที่อื่น เขามี โดม เขามี ดาว
ของเราแค่เรื่องราว คนบ้านป่า
เป็นสาวแกร่ง เข้มแข็ง สู้ยิบตา
รับได้คำว่า ไร่ โดม ไร่ ดาว เป็นแค่ ดิน

พอเทอมสองลาแล้วคาเฟ่ที่เรีย
เพื่อนคลอเคลียกินพร้อมกันร้านอาหาร
สั่งกับข้าวคนละจานสองจาน
แสนเบิกบานร่วมวงอร่อยกัน

เขียนซิเพื่อน เขียนมา วันอดีต
อาจจะกริด ความขมขื่น ความสุขสันต์
วันที่เราพร้อมเรียน ร่วมเชียร์ ร่วมสุขทุกข์
ร่วมกัน
ร้อนตะวัน เย็นแสงเดือน ก็เพื่อนเรา

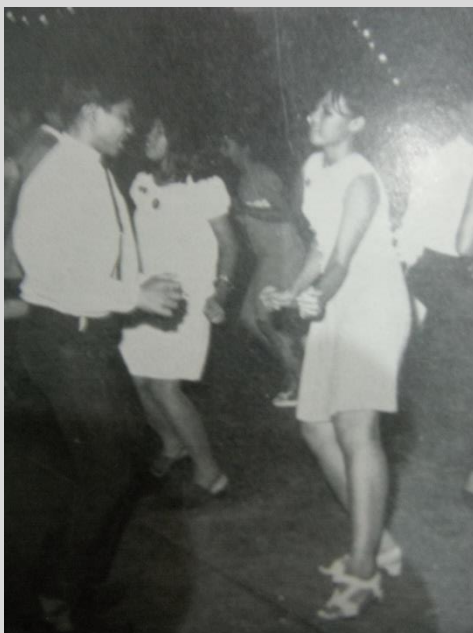

แล้วหญิงตุ้มละคะว่ายังไง
มีอะไรมาเล่าให้เขาบ้าง
ร้อยแก้วก็ได้คะจะรอฟัง
เพราะเรื่อง(ความ)หลังทั้งหลายได้อารมณ์

กับข้าวตอนนั้นจานละ 1-3บาท
ข้าวเปล่าก็ 1 บาทอิ่มเกินคาด
3-4 คนร่วมวงใจองอาจ
ซื้อรดปาดหน้าม้าขายย่อยอาหาร

ห้องของเรามีสาวทั้งสี่ภาค
 สุปินเหมือนงูจากภาคอีสาน
 ทศ ชู ปัท จาริ จารุวรรณนั้น กลางนาน
 เล็ก ไต้ผ่าน นก พชรา หน้ากอหอม
 กลับจากบ้านเข้าหอเปิดเทอม
 หอบหิ้วของฝากเสริมเพิ่มหลายห่อ
 กินของแปลกต่างถิ่นให้จืดจาง
 คอยเสี่ยงซ้อแย่งกันเล่าเขาไม่ฟัง
 จำได้แม่นจำปาตะมาจากใต้
 แอบอาจารย์ซ่อนกลิ่นไว้ไม่พुरुพรัง
 ห้องเก็บของมิดชิดเราปิดบัง
 สามวันหลังกลิ่นตลบหออบอวล

เข้าปี1มีเรื่องขำยังจำได้
 เพื่อนบอกให้ว่าวันนี้พี่ตามหา
 ชื่อพี่เล็กบอกไว้ให้รับมา
 ไปพบหน้าให้ได้ไปรษณีย์
 ตายละกูทำอะไรไว้ละหว่า
 เล็ก สุวรรณธาดา สั่งตามจี
 อตร.ใครก็กลัวทำไฉน
 เครียดจนฉี่เทบราดรดหยดกางเกง
 ตัดสินใจไปไปรษณีย์ตึกชีวะ
 ต้องผะเจ้าหน้าที่ชี้ตรงเฟง
 พี่ตามมารับรณานิด้วยตนเอง
 อย่างกริ่งเกรงพี่เล็กนี้เจ้าหน้าทีม.

ร้านเจ้เล็กคือร้านเจ้าประจำ
ไปกินข้าทุกวันไม่มีเบื่อ
อาหารอร่อยก็มีมากเหลือเฟือ
ถูกเหลือเชื่อกินกันทุกวันวาร
เราจำได้ดีมีร้านขายขนม
ทั้งมันต้มน้ำขิงและไข่หวาน
ซื้อไปซุกไว้ในตู้พร้อมถ้วยจาน
แอบอาจารย์ไว้กินตอนดึกเอย
อิ อิ หอหญิงห้ามเอาอาหารเข้าไปทาน
บางวันทำการบ้าน อ่านหนังสือดีๆ
หิวนอนไม่หลับ
ต้องมีเสบียงตุนไว้ค่ะ

ช่างจำได้กันดีหนอสว.นี้
ไอ้เราเริ่มแต่อัลไซเมอร์เช่อกถามหา
นึกอะไรไม่ออกหากบอกมา
ก็กลัวว่าจะเจ็บเบื้อละละแน่นอน

เพียงแค่จำได้ว่าปีสามสี่
ไปสิ่งที่หอบหิ้วทำหนอ
เพราะว่าบ้านอยู่ที่กทม.
ไม่มีหอจะให้อยู่ต้องตุนนอน
เพราะว่าเพื่อนสนิทสนิท
สิ่งสคัญตอนนี้ไม่มีหอ
อยู่ห้องโน้นที่นี้ที่มีต้องวอน
บางวันก็ต้องจากจรนอนบ้านเอง

เราเดินเรียนเกษตรนี้แต่ปีหนึ่ง
มีเชียร์ถึงมาอยู่หอขอเพื่อนอยู่
เรานอนกับวันเพ็ญอยู่วอ.
ตกตึกกันนอนตกเตียงคอเอียงเลย

เมื่อปีหนึ่งมาอยู่หอสิบกอไถ่
ขึ้นบันไดอยู่ชั้นสองห้องแรกหนา
ติดกับห้องหัวหน้าตึกนี่ก่อนิจจา
โดนคว่าส่งเสียงดังนั่งรำคาญ
พี่หัวหน้าชื่อพี่ว่าสหน้าแสนดู
ไม่เคยยิ้มมธุระลู่มาส่งสาร
แกคอยปรับสลิปบาทเข้าอาคาร
สายเกินกาลสองทุ่มมธุระกันจริง

พูดถึงความหลังครั้งเรียนที่เกษตร
อาณาเขตพวกเราได้เล่าเรียน
บรรยากาศปลูกเราเฝ้าปากเพียร
เห็นเพื่อนนั่งรวมกลุ่มซุ่มตำรา
ได้รมนนทรีนี้ดินักหนา
นั่งปรึกษากันอยู่เป็นคู่เรียง
แอบมองเมียเห็นเขาไม่เข้าเคียง
ได้แต่เพียงรับรู้ใครคู่ใคร ฮีฮี.....

อย่าพูดว่านิทานชาวม้าขาว
ที่วักล่าวกันไปในนั้นไม่จริง
เขารวมกลุ่มกันนั่งฟังทุกสิ่ง
เป็นเรื่องจริงรู้ไว้ในม้าขาว
เพื่อนม้าขาวรู้มากแต่ปากไว
เห็นหญิงใดสวยดีชี้จักรยาน
ทำลุ่มลุ่มยืมให้ไม่ไ้การ
เป็นทางผ่านเมื่อไปรบไปประชณีย

หญิงไม่สวยอย่างเราเขายังว่า
รู้ี้คงไม่กล้าผ่านม้าขาว
สายเกินแก้ทวงถามต่อความยาว
รู้เรื่องราวเมื่อผ่านมาเกือบห้าสิบปี

ยังจำได้ไม่ลืมเรื่องม้าขาว
เป็นเรื่องราวกล่าวขวัญกันเสมอ
ชี้จักรยานผ่านไปจะได้เจอ
พวกนั่งเพ่อดูสาวทุกคราวไป
นิลิตหญิงน้องใหม่ไม่กล้าผ่าน
เหล่านงคราญอ้อมผ่านไปด้านหลัง
เรียกสามแยกปากหมาน่ากลัวจัง
ส่งเสียงดังนั้งนิทานประสาขาย

แล้วคุณหมอ(ภิญโญ)
ท่านนั้นจำได้ไหม
ป่วยอะไรขอให้ไปปรึกษา
หมอน่ารักใจดีมีเมตตา
ทุกโรคแจกพาราให้ทุกที่
ถ้าเป็นหวัดเป็นไข้ได้พารา
เราก็อโหหนายาตัวนี้
แต่ล้มรถหัวโนเข้าบวมปี
หมอใจดีจ่ายพารายาครอบจักรวาล

อยู่ปีหนึ่งซึ่งเตียงสาหร่ายลืออ้วน
แม่บังอรมือใหม่ขี่ไปหนา
เอวยักษ์โยกย้ายสายไปมา
ขาทางอ้าเพื่อทรงตัวกลัวล้มลง
พวกผู้ชายพายเรือเหมือนเสือหัว
ทำตาหลี้ยมรำน่าโมโห
กลับถึงหอโดนพี่ดำนั่งตาโต
อพิไรเซ็ดแทบตายหน่วยเหลือทน

ครั้งหนึ่งมยุรีรีหาหมอ
 หนูตรกรค้ะขอยารักษา
 เพื่อนไปด้วยเป็นหวัดโง่งงได้ยา
 ก็พารากับกันแพ้แก้หวัดกิน
 เธอกลับไปบอกหมอหนูตจกรยาน
 หมอลนลานนี้กว่าอาจพลาดตรสั่น
 ฝนก็ตกทำให้ญ่คิดว่าไข้กิน
 เป็นเรื่องนินทาพ่อ..หมอภิญโญ

ใครเคยนั่งม้าขาวมาช่วยที
 ตัวเรานี้เคยบ้างจำได้ดี
 เพื่อนบางคนแค้นังฟังเพื่อนซี้
 มีคนดีใช้ปากหวานนะแม่คุณ

เราเชื่อนะคุณณรงค์ไม่ปากเปราะ
 แต่จำเพาะไปมีหน้าอยู่ม้าขาว
 ดีก็มากปะปนนั่งชั่วครั้งคราว
 เลยมีชื่อว่าเป็นขาม้าขำนั่น

ศูนย์รวมข้านั่งเว้ากันเล่นเล่น
แต่พอเห็นมีใครทำอะไรแปลก
ก็แก้งแฮ่ล้อเล่นเห็นแปลกแยก
เราแค่แลกเปลี่ยนเรื่องคุยเฟื่องกัน

นั่งมาชาวพวกก็เหมาว่าปากหมา
อนิจจาเพียงมองน้องสาวสวย
หวังเพียงแค่แก็กลุ่มกระช่มกระชวย
สนุกด้วยเฮฮาประสาชาย

อ.ซุมีเอกลักษณ์ดีชีจักรยาน
เวลาผ่านมาชาวเห็นปิ่นไว
คงรู้ใจพวกม้าชาวมั่นใจไหม
อย่าติดใจเลยครับผมรับผิดชอบ

พวกนั่งม้าขาวนี้ พวกขี่บู้ย
ได้แต่จู้ยสาวสาวรุ่นคราวน้อง
ไม่สมหวังรุ่นเดียวกัน เขาหันมอง
ก็เลยต้องหมดหวังนั่งม้าขาว

อันปลาเน่าหนึ่งตัวให้มัวหมอง
เหม็นทั้งห้องณรงค์จำอย่าทำไก่อ
พวกม้าขาวคงปากหมาทุกคนไป
ขอบอกให้เข้าใจจำณรงค์

ถึงม้าขาวเรายังสั่นป้นจักรยาน
อยากให้ผ่านหวัดไวใครจับผิด
ไม่ถึงโทษโกรธณรงค์แต่แม่สัคนิด
เพียงแค่คิดก็ขำมากอยากหัวเราะ

55555

เพื่อนม้าขาวได้ดีก็มีถม
 นำชื่นชมก็มีดีหลายคน
 ที่สิ้นชีพตักษัยก็หลายคน
 แต่ละคนก็มีดีชั่วครับ

ม้าเอ๋ย ม้าขาว
 เป็นเรื่องราว ชาวเกษตร เขตบางเขน
 มารับทราบข้อมูล ดี ร้าย กรรม เวร
 เน้นเป็นเรื่อง เช่น จาก หนู่มม้า
 ขาว ถึงสาวปิ่นร้ว(เอ๋ย)

ระลึกเพื่อนเรานั้นทันเข้าใจ
 มีอะไรทุกสิ่งคมขมรมเกษตร
 รู้สังเกตทุกอย่างในบางเขน
 สมได้เป็นนายกองค์การ งานเก่งจริง

จะหาเรื่องนินทาคุณอาหมอ
มีเรื่องล่อกันลั่นบางเขน
สุขศาสตร์ท่านสอนให้ไม่เอียงเอน
ตัดเกรดเน้นความขยันทุกชั้นไป
ตรวจข้อสอบใช้ไม้บรรทัดวัด
ใครเขียนชัดยาวยาวเอาAให้
ตอบสั้นสั้นเพื่อนพ้องต้องเสียใจ
มีBไว้เชิญครับรับเอาไป

ความจริงพวกม้าขาวสาวไม่สน
แต่ละคนรู้ดี หนีการเรียน
ใช้เวลาสูญเปล่าจนผิดเพี้ยน
แต่ก็เรียนจนจบครบหลักสูตร

ดวงพร

เลอะเลือนบ้างช่างเถอะนะพ่ออานนท์
เรามั่นคนสว.ช่วยกันสาน
จำนนินนี้อีกหนอยค่อยก่อการ
ร่วมสมานเรื่องราวคราวเยาว์วัย

ยอดเยี่ยมทุกบทกลอนย้อนรำลึก
ช่วยกันนี้ถึงความหลังครั้งก่อนเก่า
วันมีไฟมีฝนวันยังเยาว์
ถึงวันนี้ยังเหลือเงาให้สุขใจ

The End

ผู้จัดการข้อมูล: วราภรณ์ สุขสุขะโน